

عنوان مقاله:

رابطه سبک مدیریت کلاس و یادگیری خود گردان

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی مطالعات کاربردی در فرآیندهای تعلیم و تربیت (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

مجتبی ابراهیمی - کارشناسی علوم تربیتی گرایش آموزش ابتدایی

خلاصه مقاله:

هدف از این پژوهش، بررسی ارتباط سبک مدیریت کلاس با یادگیری خود گردان دانش آموزان دوره ی متوسطه بود. جامعه ی آماری پژوهش، ۴۰۸۹ نفر دانش آموزان دختر و ۳۵۰ نفر دبیران زن مدارس متوسطه شهرستان یاسوج در سال ۹۹-۱۴۰۰ بود. از میان این جامعه، تعداد ۳۵۴ نفر از دانش آموزان و ۱۸۶ نفر از دبیران با استفاده از جدول تعیین حجم نمونه کرجسی و مورگان به عنوان نمونه با روش نمونه گیری تصادفی خوشه ای انتخاب شدند. روش پژوهش توصیفی از نوع همبستگی بود. جهت جمع آوری داده ها از دو پرسشنامه ی نگرش و باورهای معلمان در مورد مدیریت کلاس مارتین و بالدوین و راهبردهای انگیزش برای یادگیری پنتریچ استفاده شد که روایی پرسشنامه ها به تایید صاحب نظران رسیده و ضریب پایایی آنها به ترتیب ۰/۶۸ و ۰/۷۶ است. داده ها با استفاده از روش های آماری توصیفی (میانگین و انحراف معیار) و روش های آمار استنباطی (ضریب همبستگی پیرسون، آزمون t تک نمونه ای و رگرسیون چندگانه) مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. نتایج به دست آمده نشان داد که بین سبک مدیریت کلاس تعاملی و مداخله گر با یادگیری خودگردان رابطه ی معنادار وجود دارد. اما بین سبک مدیریت غیر مداخله گر و یادگیری خود گردان رابطه ی معنادار به دست نیامد. تحلیل رگرسیون چندگانه نشان داد که سبک های مدیریت تعاملی و مداخله گر پیش بین معنادار یادگیری خود گردان هستند.

کلمات کلیدی:

سبک مدیریت تعاملی، سبک مدیریت مداخله گر، سبک مدیریت غیر مداخله گر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1293791>

